

Erfaringer fra pasient om overgangen fra barne- og ungdomspsykiatrisk til voksenavdeling

«Ikke lenge etter jeg flytte 18 år, ble jeg lagt inn akutt som psykiatrisk pasient som voksen for første gang. Alt var helt nytt, både bygget og måten de ansatte og andre pasienter forholdt seg til meg. Hele systemet der virket mye større, og var ekstremt overveldende. Jeg ble ikke tatt imot på samme måte som jeg gjorde på barne- og ungdomspsykiatrien. Etter innsjekk ble jeg sittende helt alene på et falleferdig hvit rom som jeg ikke turte å forlate. Det var ingen som passet på at jeg spiste eller spurte om jeg skulle bli med til måltid.

Jeg husker jeg følte at jeg holdt på å bli gal. Men jeg var jo ikke gal, jeg hadde det bare vondt. Jeg skulle ønske jeg hadde klart å si fra til noen om hva jeg trengte tidligere. Mine beste råd er å ta kontakt med noen du er trygg på om hva du trenger, det må ikke være en ansatt, det kan være en forelder eller en venn. Uansett om det er mat, besøk, en tur ut eller noe å drive med. Du har rett på dette, og de som jobber der har ingen rett til å bli sure eller irriterte selv om du har spurt mange ganger om å få gå ut.

Det er annerledes å være ung på voksenavdeling, men det betyr ikke at du bare skal finne deg i det. Og det er dessverre sånn at de som jobber på avdelingene lett glemmer at vi ikke er helt voksne. Men du er ikke alene i følelsen, og husk å si fra om hva du trenger.»